

Arrest

nr. 295 306 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1976.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 januari 2020. Op 23 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 28 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 december 2021 met nummer 265 987 vernietigt de Raad voormelde beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 maart 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde tot een jaar voor uw vertrek met uw dochter in San Jacinto. U ging hierna met uw dochter binnen dezelfde wijk bij uw twee tantes, uw oma, uw neef en zijn echtgenote wonen, waar u bleef tot aan uw vertrek.

De dochter van uw neef [F.], genaamd [A. S. P.], kreeg in 2017 een relatie met een lid van de bende MS 13. Nadat ze even bij haar vader inwoonde, zei ze aan hem dat ze bij haar vriend zou gaan inwonen omdat dit haar opgedragen werd. Jullie hoorden van getuigen dat [Ad.] en haar vriend op 11 maart 2018 door bendeleden werden meegenomen. U zegt dat dit was omdat haar vriend de renta die hij moest innen in San Jacinto zelf uitgaf. Twee dagen later werd de vriend van [Ad.] dood teruggevonden met gebroken handen en knieën. [Ad.] is tot op vandaag niet meer gevonden. Uw neef ging naar de plaats waar [Ad.] en haar vriend woonden en begon daar rond te vragen over zijn dochter. Hierop werd uw neef bedreigd door bendeleden en werd hem gezegd dat hij niet meer naar zijn dochter moest zoeken en geen klacht mocht indienen bij de politie. Hierna begonnen bendeleden jullie huis, het huis waar uw neef [F.] woonde alsook het huis van een andere neef te bewaken. Meer dan tien dagen werd u in de gaten gehouden door bendeleden die toekeken of er geen politie zou komen. De zoon van uw tante, genaamd [E.], woonde samen met een meisje in dezelfde wijk als u. Omdat zijn burens hem zeiden dat zijn vriendin, [Ad.], een relatie had met een bendeleider vertrok uw neef op 14 september 2018 vroeger naar huis. De burens zeiden dat uw neef en de andere twee het appartement binnengegaan waren, maar nadien verdween uw neef. Op 15 september werd het lichaam van uw neef gevonden. Het verslag van forensische geneeskunde toonde aan dat het om mechanische verstikking ging. Hierna kwamen alle bendeleden buiten op straat waarbij er per blok twee bendeleden alles controleerden tot aan jullie huis. Ook tijdens de wake hielden ze jullie allemaal in de gaten. Ook werd uw familie opnieuw bedreigd en zeiden de bendeleden dat jullie niets mochten zeggen aan de familie. Jullie werden zo'n twee weken door de bendeleden in de gaten gehouden. Hierop nam u de beslissing om naar het huis van uw oma, tantes en uw neef [F.] te verhuizen om zodoende meer beschermd te zijn. Sinds 2015 had u ook al uw dochter van school laten veranderen omdat er algemene problemen waren met bendeleden op haar oude school. In juni 2019 begonnen twee bendeleden uw dochter lastig te vallen als ze van de bus naar huis stapte. De bendeleden woonden tegenover jullie en zaten vaak voor hun appartementsgebouw. Tussen juni en oktober maakten de bendeleden zo'n vijftal keer opmerkingen vanwaar ze zaten en probeerden ze uw dochter te verleiden. Uw dochter reageerde hier nooit op en klopte zo snel mogelijk op de deur om binnengelaten te worden. Eind september, begin oktober werd uw dochter tot tweemaal benaderd door de bendeleden waarbij ze rechtstreeks met haar spraken en haar vroegen of ze een vriendin van één van hen wilde worden en deel wilde uitmaken van hun familie. U liet haar nog tot de 15e oktober naar school gaan, maar hield haar daarna binnen. In oktober vroegen de bendeleden ook bij jullie buurvrouw informatie over uw dochter en vroegen ze haar of ze wist waar uw dochter was.

Op 17 januari 2020 bent u, samen met uw dochter, [A. D. P. P.], met het vliegtuig via Spanje naar België gereisd. U kwam aan in België op 18 januari 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoorten en die van uw dochter; de geboorteakte van [A.]; een bewijs van het Instituut voor Gerechtelijke Geneeskunde; een nieuwsbericht uit de krant over het incident met [E.]; het forensisch verslag van de moord op [E.].

Op 28 juni 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat u geen persoonlijke vrees of reëel risico aannemelijk maakte omwille van het incident met [Ad.] en [E.]. Daarnaast werden uw verklaringen omtrent de problemen van uw dochter [A.] met bendeleden van de MS13 niet geloofwaardig geacht.

Op 21 december 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing per arrest nr. 265 987. De RvV oordeelde dat het in het kader van een zorgvuldig onderzoek passend is om uw meerderjarige dochter te horen, gelet op het gegeven dat uw derde vluchtmotief uitsluitend betrekking heeft op feiten die uw dochter meemaakte en het CGVS oordeelde dat uw verklaringen hieromtrent niet voldoende precies zijn.

Op 2 maart 2023 werd uw dochter [A.] als getuige gehoord door het CGVS. Zij verklaarde dat zij sinds juni 2019 in het oog gehouden werd door twee bendeleden die haar eind september voor het eerst

aanspraken. Ze stelden haar vragen en zeiden dat zij zich best bij hen kon voegen, waarop uw dochter kort antwoordde. Enkele dagen later, in begin oktober, werd zij voor de tweede keer door dezelfde bendeleden aangesproken die opnieuw zeiden dat ze zich best bij hen kon voegen. Hierna kwam uw dochter niet meer buiten en ze legde haar laatste examens online af. Op 5 oktober 2019 kochten jullie de vliegtickets. Enkel op 30 november kwam zij nog een keer buiten om haar diploma te gaan afhalen. Er is toen niets gebeurd. Toen de bendeleden zagen dat uw dochter niet meer buiten kwam vroegen ze meer dan 10 keer naar haar bij een buurvrouw. Uw dochter legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt een persoonlijke vrees noch een reëel risico te lopen omwille van het incident met [Ad.] noch omwille van het incident met [E.]. Zo deed het incident waarbij [Ad.] ontvoerd werd en verdween zich reeds in maart 2018 voor. Het incident waarbij het lichaam van [E.] werd teruggevonden dateert van september 2018 (CGVS, p. 9 en 10). U woonde op dat moment nog alleen met uw dochter in San Jacinto, waar ook [Ad.] en [E.] woonden (CGVS, p. 4, 9 en 10). U geeft aan dat ze de huizen van uw familie, waaronder dat van u, beide keren in de gaten hielden omdat iedereen van uw familie klacht kon neerleggen of iets kon doen, maar u stelt dat u niet weet welke andere motieven ze nog hadden. U stelt ook dat ze u nooit benaderd hebben en ze enkel in de gaten hielden wie er binnenkwam en buitenging (CGVS, p. 15). Hoewel de verdwijning en de moord ernstige feiten zijn, die hier niet worden betwist, moet vastgesteld worden dat u niet kan aantonen persoonlijk geraakt te worden omwille van deze gebeurtenissen. Dat u enkel in de gaten werd gehouden door de bendeleden is namelijk niet afdoende om er een gegronde vrees of een reëel risico aan te koppelen. Bijkomend bent u ook na de moord op [E.] bij uw oma ingetrokken, waar ook de vader van [Ad.] woont, maar u geeft niet aan dat u gedurende die tijd tot aan uw vertrek nog iets heeft meegemaakt dat verband houdt met deze feiten. Hoewel het zowel bij de verdwijning als bij de moord telkens om MS13 ging, geeft u ook niet aan dat de problemen van uw dochter te maken hebben met de gebeurtenissen omtrent [Ad.] en [E.].

Daarnaast maakt u ook niet aannemelijk een gegronde vrees of reëel risico te lopen omwille van de problemen van uw dochter met bendeleden van de MS13. Uw verklaringen hieromtrent worden immers niet geloofwaardig geacht.

Ten eerste stelt u dat jullie dachten dat ze uw dochter aan het verleiden waren (CGVS, p. 11, 18). Gevraagd wanneer dit begon, zegt u dat dit in juni 2019 moet geweest zijn. Op de vraag hoe vaak dit gebeurde, zegt u dat ze haar in het begin enkel wat dingen zeiden en het niet elke dag gebeurde, waarna u over de gebeurtenissen in oktober begint uit te weiden. Wanneer de vraag herhaald wordt, geeft u aan dat u denkt dat uw dochter u zo'n vijf keer verteld heeft dat ze dingen zeiden, wat niet echt heel overtuigend klinkt. U geeft eveneens aan dat u niet exact weet op welke dagen zich dit afspeelde, maar u weet wel dat het wekdagen waren omdat uw dochter van de schoolbus afstapte. Gevraagd wat ze dan juist zeiden tegen haar, antwoordt u opnieuw naast de kwestie. Opnieuw gevraagd wat ze juist zeiden toen ze haar probeerden te verleiden, komt u niet verder dan te stellen dat ze haar dingen zeiden in een taal die gebruikt wordt in El Salvador om vrouwen te verleiden en u geeft Mamacita als voorbeeld. U zegt ook dat ze dingen met hun tong deden. Gevraagd of ze nog meer zeiden, begint u opnieuw over de toenadering in oktober en weidt u uit over de werkwijze van de bendeleden bij het benaderen van meisjes. U geeft enkel nog aan dat de bendeleden uw dochter tot aan de rechtstreekse toenadering in oktober niet benaderd hadden, maar ze enkel dingen zeiden vanop de trappen (CGVS, p. 11, 17 en 18). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat u niet zeker weet hoe vaak de bendeleden dingen tegen uw dochter zeiden, dat u de data niet eens bij benadering kent en dat u ook zeer weinig informatie kan geven over wat de bendeleden juist zeiden tegen uw dochter.

Over de incidenten waarbij uw dochter rechtstreeks werd benaderd legt evenmin geloofwaardige verklaringen af.

Zo zegt u tijdens uw relaas dat de twee keer dat ze uw dochter op een rechtstreekse manier benaderden in oktober was (CGVS, p. 11). Hierna zegt u dat ze haar rond oktober twee keer rechtstreeks benaderd hebben, maar u niet exact weet welke maand dat was. Wanneer u opnieuw begint te spreken over het

moment dat ze haar benaderden, wordt u gevraagd of dit in oktober was, wat u bevestigt (CGVS, p. 17 en 18). Echter, gevraagd wanneer uw dochter precies rechtsreeks benaderd werd in oktober zegt u dat u dat niet weet, maar het de eerste dagen van oktober waren en u zegt dat het misschien op 2 oktober was. U zegt dan dat de andere keer hiervoor was, dus het misschien in de laatste dagen van september gebeurde. U zegt dat u zich herinnert dat ze haar dan benaderd hebben omdat u op 5 oktober tickets gekocht heeft (CGVS, p. 18). Dat u eerst stelt dat u niet zeker bent over de maand, maar het ergens rond oktober gebeurde en nadien blijft spreken over oktober, maar dan plots oppert dat de eerste keer misschien eind september plaatsvond, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bijkomend komt u, gevraagd wat ze exact zeiden, ook niet verder dan dat ze vroegen of ze vriendin wilde worden van één van hen en deel wilde worden van de familie. U geeft ook aan dat uw dochter hier niet op antwoordde en gevraagd of ze niets meer zeiden antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 19). Aangezien u stelt dat uw dochter op twee verschillende momenten benaderd werd, is het dan ook weinig geloofwaardig dat u zo weinig informatie kan geven over de inhoud van de benaderingen. Dat de benadeleden bij twee verschillende incidenten exact dezelfde uitspraken zouden doen, is dan ook zeer bevreemdend.

Ook over de informatie die de benadeleden aan uw buurvrouw kwamen vragen, weet u weinig te vertellen. Zo zegt u dat ze bij een buurvrouw, die een winkel heeft naast het huis van uw familie, langsgingen en haar vroegen of ze uw dochter had gezien, of ze wist wat er gebeurd was en waarom ze uw dochter niet meer zagen. Ook vroegen ze het nummer van uw dochter (CGVS, p. 19). U weet ook niet meer precies wanneer ze langskwamen bij de buurvrouw, maar zegt dat dit half oktober of de derde week moet geweest zijn omdat uw dochter toen niet langer ging studeren (CGVS, p. 20). Op de vraag wat de vrouw antwoordde, zegt u enkel dat ze zei dat ze het niet wist (CGVS, p. 20). Opnieuw blijft u zeer kort in uw verklaringen.

Vervolgens stelt u ook dat uw dochter vanaf begin oktober tot aan jullie vertrek niet meer is lastiggevalen. U zegt dat ze wel bij datzelfde appartement bleven, maar haar niet meer hebben lastiggevalen omdat ze niet meer buitenkwam. U geeft hierop echter aan dat als ze buitenkwam, dit in het gezelschap was van u, haar vader of uw oma en ze enkel buitenkwam voor het hoogstnoodzakelijke, zoals papieren of formaliteiten (CGVS, p. 20), wat tegensprekt dat ze niet meer buitenkwam. Ook zegt u dat uw dochter van u niet meer buiten mocht komen en niet meer mocht gaan studeren om te vermijden dat ze nog contact met haar konden hebben. Echter, u geeft even later aan dat uw dochter wel nog tot 15 oktober naar school ging omdat er nog belangrijke examens waren en ze nog zaken moest doen (CGVS, p. 19). Het is dan ook opmerkelijk dat u uw dochter nog naar school zou laten gaan indien u zou willen voorkomen dat de benadeleden haar nog zouden benaderen.

Daarnaast geeft u nergens aan dat uw dochter de benadeleden nog zag voor jullie vertrek. Wel zegt u dat de benadeleden ongeveer midden oktober aan uw buurvrouw kwamen vragen of ze wist waar uw dochter was en of ze het telefoonnummer had van uw dochter, waarop uw buurvrouw geantwoord heeft dat ze het niet wist (CGVS, p. 19). Hierna heeft u tot aan uw vertrek op 17 januari 2020 niets meer van de benadeleden gehoord. Aangezien jullie tegenover de appartementen woonden waar de benadeleden steeds zaten en uw dochter wel degelijk nog buitenkwam voor formaliteiten, blijkt dan ook niet dat de benadeleden nog naar uw dochter op zoek waren. U geeft zelfs aan dat u deze benadeleden nooit gezien heeft, wat doet twifelen aan de mate van de aanwezigheid van de twee benadeleden in de wijk. U geeft aan dat u ze nooit gezien heeft omdat u er om bepaalde redenen nooit was (CGVS, p. 18), wat weinig overtuigend overkomt. Dat u van juni 2019 tot aan uw vertrek in januari 2020 op geen enkel moment de twee benadeleden heeft gezien, terwijl deze volgens u op de trappen van de appartementsgebouwen voor jullie huis zaten, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U zegt bijkomend ook nog dat uw familie na de gebeurtenis met [E.] zeer makkelijk te herkennen was in San Jacinto (CGVS, p. 10), wat erop wijst dat indien de bende dit zou willen ze wel degelijk u of uw dochter zouden kunnen benaderen. Dat de benadeleden in al die tijd dat jullie nog op hetzelfde adres bleven wonen enkel bij een buurvrouw informatie over uw dochter vroegen, enkele weken na de laatste benadering, maar er verder niets gebeurde in deze maanden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens is het zeer bevreemdend dat u uw ticket reeds op 5 oktober 2019 kocht, maar uw vlucht pas boekte voor 23 januari 2020. U geeft aan dat dit was omdat uw dochter haar bacheloreaat aan het afmaken was en het belangrijk voor haar was dat ze dit zou afmaken. Ook geeft u aan dat u op uw werk alles moest overdragen en u had berekend dat deze zaken nog moesten gebeuren (CGVS, p. 20). Echter, u gaf eerder al aan dat uw dochter sinds 15 oktober 2019 niet meer naar school is gegaan, wat dan ook haaks staat op uw verklaring dat jullie zo lang in het land bleven voor haar bacheloreaat. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u zolang nodig had om alles op uw werk over te dragen. Meer zelfs, dat u op 5 oktober 2019 tickets boekte voor een vlucht die pas vertrok op 23 januari 2020 doet dan ook twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ook uw paspoort en dat van uw dochter werden reeds op 12 augustus 2019 afgeleverd. Gevraagd waarom u een paspoort nodig had, zegt u dat dit was omdat ze die dingen begonnen te zeggen, u zich

zorgen begon te maken en u een optie wilde om het land te verlaten indien de situatie nog erger zou worden (CGVS, p. 20). Gevraagd of u dan pas na de tweede directe benadering besloot om het land te verlaten, zegt u dat u in augustus reeds wist dat u op een bepaald moment het land zou moeten verlaten, maar u nog niet wist waarheen en nog dingen aan het opzoeken was (CGVS, p. 20). Dat u reeds een paspoort aanvraag in augustus, maar pas uw tickets boekte op 5 oktober doet opnieuw de wenkbrauwen fronsen. Ook is het, indien u wel degelijk reeds sinds augustus aan het kijken was om het land te verlaten, niet logisch dat u dan nog tot 23 januari 2020 nodig zou hebben om uw zaken op orde te brengen en het land te verlaten.

De documenten die u neerlegt, kunnen evenmin wijzigingen aanbrengen in bovenstaande beslissing. Zo tonen de paspoorten, alsook uw identiteitskaart, enkel jullie identiteit aan, die hier niet wordt betwist. Daarnaast betreffen de overige documenten allemaal bewijsstukken over de verdwijning van [A.] en de moord op [E.]. Deze incidenten werden evenmin in twijfel getrokken en kunnen dan ook niets wijzigen aan de beslissing.

De opmerkingen die u heeft over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben enkel betrekking op uw geboortedatum, alsook op enkele grammaticale verbeteringen. Deze houden echter geen verband met de door u aangehaalde feiten, waardoor bovenstaande beslissing niet gewijzigd wordt.

De verklaringen van uw dochter [A.] kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. Vooreerst worden er enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties opgetekend tussen uw verklaringen en die van uw dochter.

Terwijl u immers stelde dat de twee benedeleden uw dochter sinds juni 2019 aan het verleiden waren en haar geregeld dingen toeriepen als ze haar op straat zagen (CGVS, p. 11 en 17-18), stelt uw dochter dat de twee benedeleden haar sinds juni altijd aankeken maar nooit iets durfden te zeggen. Gevraagd of kijken het enige was dat ze sinds juni deden en of ze dan nooit iets tegen haar zeiden, herhaalt uw dochter dat ze toen nooit iets tegen haar zeiden (CGVS [A.], p. 4). Pas wanneer zij geconfronteerd wordt met het feit dat u verklaarde dat ze haar dingen toeriepen, stelt ze dat ze haar van ver aanspraken, floten en specifieke dingen als "knapperd" zeiden. Dat dit voor uw dochter "hetzelfde is als naar mij kijken" is niet zeer overtuigend. Bovendien verbaast het dat [A.] dit fluiten en ongepast toeroepen niet spontaan vermeldde, gelet op het feit dat dit wel degelijk een relevant element is in verband met de manier waarop de benedeleden haar lastigvielen (CGVS Andrea, p. 10).

Voorts dient opgemerkt dat u stelde dat [A.] nooit antwoordde als de benedeleden haar in september en oktober aanspraken (CGVS, p. 11 en 19), terwijl [A.] stelt dat zij wel degelijk antwoordde en dat ze dit aan haar familie vertelde, waarop jullie bang werden dat de benedeleden erachter zouden komen dat zij verkeerde antwoorden had gegeven. Wanneer [A.] op uw tegenstrijdige verklaring gewezen wordt, ontkent zij dit louter en herhaalt ze dat ze het aan u vertelde, waarop u antwoordde dat ze niet te veel toenadering moest zoeken (CGVS [A.], p. 3 en 7). Dit alles impliceert dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat [A.] antwoordde op de vragen van de benedeleden.

Daarnaast blijkt ook uw verklaring dat [A.] tot 15 oktober naar school bleef gaan (CGVS, p. 19) niet te stroken met [A.]'s verklaring dat zij sinds de tweede aanspreking in de eerste dagen van oktober niet meer buiten kwam (CGVS [A.], p. 7). Wanneer [A.] gewezen wordt op het feit dat u stelde dat zij wel nog buitenkwam om enkele examens af te leggen (CGVS, p. 19), verklaart zij dat ze haar examens toen online aflegde (CGVS, p. 7). Het kan niet worden ingezien waarom u dan zou verklaren dat zij wel degelijk tot 15 oktober naar school ging.

Tot slot verklaarde u dat [A.] nog af en toe buiten kwam voor praktische zaken in het gezelschap van haar familieleden (CGVS, p. 20), terwijl [A.] stelde geen enkele keer meer te zijn buitengekomen sinds begin oktober, behalve éénmaal op 30 november om haar diploma af te halen (CGVS [A.], p. 9). Het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het feit dat [A.] door benedeleden gevisieerd werd.

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u in augustus reeds besloot dat jullie het land zouden verlaten, in oktober de vluchten boekte, maar dan pas in januari vertrok (CGVS, p. 20) omdat [A.]'s schooldiploma nog overhandigd moest worden en omdat jullie nog een laatste kerst met de familie wilden doorbrengen (CGVS [A.], p. 8). Dit staat immers haaks op de vermeende vrees voor het leven van uw dochter [A.].

Bovendien zou verwacht kunnen worden dat, indien de benedeleden werkelijk achter [A.] aan zouden zitten, zij in de maanden tussen oktober en september naar jullie thuis zouden zijn gekomen om achter haar te vragen aangezien ze haar wisten wonen en ze vlakbij rondhingen. Dat de benedeleden in die periode nooit meer kwamen en u nooit aanspraken als u buitenkwam (CGVS [A.], p. 9-10) doet vragen rijzen bij de intentie van de benedeleden om [A.] bij hen in te lijven. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient opnieuw geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de incidenten die [A.] met de twee benedeleden meemaakte.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onterechte opdeling maakt tussen de door haar aangehaalde elementen. Enerzijds wordt door de commissaris-generaal een oordeel geveld over de gevolgen van de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden ten opzichte van Ad. en E., anderzijds wordt er door de commissaris-generaal ingegaan op de problemen die haar dochter had in El Salvador met MS13. Beide zaken worden derhalve van elkaar onderscheiden en apart beoordeeld terwijl deze in verband met elkaar dienen bekeken en beoordeeld te worden. De feiten waarmee Ad. en E. te maken kregen zijn bijzonder ernstig namelijk ontvoering en moord. Deze gewelddaden zijn gelinkt aan MS13, zoals door haar herhaaldelijk werd benadrukt. Ze gaf ook aan dat haar familie in het oog werd gehouden door MS13 omwille van deze feiten. Vervolgens heeft ook haar dochter te maken gekregen met MS13. Ze benadrukt daarom dat hieruit blijkt dat haar familie gevisieerd wordt door MS13, door de gebeurtenissen die zich eerder voordeden met Ad. en E. en nadat ook haar dochter met MS13 te maken kreeg. Het geweld dat zich uitte door MS13 ten opzichte van Ad. en E. is exemplarisch voor de mogelijke gevolgen die haar dochter te wachten staan. Dit verband wordt echter teniet gedaan door de commissaris-generaal door deze gebeurtenissen los van elkaar te beoordelen. Het zijn dus niet zozeer de incidenten ten opzichte van Ad. en E. op zich die dienen beoordeeld te worden ten aanzien van haar persoonlijke vrees dan wel het verband van deze incidenten met de toenadering die leden van MS13 zochten bij haar dochter. Ze stelt dat haar familie reeds eerder brutaal werd getroffen door de acties van MS13. Ze meent dan ook terecht bevreesd te zijn dat zich een gelijkaardig scenario zou ontplooiën ten aanzien van haar dochter. Hierdoor blijven volgens haar de incidenten ten opzichte van Ad. en E. relevant. Dit is trouwens de reden waarom zij planmatig heeft besloten El Salvador te verlaten doordat bleek dat MS13 een stapsgewijze toenadering tot zocht tot haar dochter. Alvorens dit zou escaleren, diende ze met haar dochter buiten de greep van MS13 te geraken. Ze wil dan ook de ernst van de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld ten aanzien van haar familie benadrukken. De gebeurtenissen die zich eerder afspeelden met MS13 ten aanzien van haar familie, maakte het noodzakelijk om stappen te ondernemen voor de veiligheid van haar dochter.

2.3. Ze brengt verder naar voor dat de verklaringen die door haar dochter werden afgelegd in grote mate overeen stemmen met haar verklaringen, rekening houdende met de beleving van de feiten die voor haar dochter anders was en de verstreken periode sindsdien. Ze meent dat de aangehaalde en beperkte tegenstrijdigheden en inconsistenties hieraan geen afbreuk doen. Haar dochter bevestigt immers de vrees die zij heeft en waarom ze het land diende te verlaten. Ze stelt dat haar dochter de aangehaalde tegenstrijdigheden tussen haar en haar moeder verklaarde, zoals bijvoorbeeld de periode van toenadering door de benedeleden.

2.4. Ze herhaalt dat haar familie reeds eerder brutaal werd getroffen door de acties van MS13. Ze was daarom, terecht, bevreesd dat zich een gelijkaardig scenario zou ontplooiën ten aanzien van haar dochter. Ze meent dat hieruit haar persoonlijke vrees voortvloeit waardoor de incidenten met E. en Ad. relevant blijven. Ze stelt dat dit de reden vormt waarom ze planmatig heeft besloten om El Salvador te verlaten met haar dochter, doordat bleek dat MS13 toenadering zocht. Alvorens dit zou escaleren diende ze met haar dochter ervoor te zorgen dat ze buiten de greep van MS13 zou geraken. Ze benadrukt dat MS13 op een geleidelijke wijze toenadering heeft gezocht tot haar dochter. Ze probeerden haar te verleiden en haar rechtstreeks te benaderen. Via deze tactiek, wou men volgens haar haar dochter overhalen om haar bij hen te voegen. Door het beschikken van de paspoorten konden zij en haar dochter El Salvador snel verlaten als het acuut nodig was. Ze beschikten over een noodplan indien MS13 op een snellere wijze zou optreden. Ze legt uit dat ze zelf werkzaam was in El Salvador, een stabiel inkomen en een belangrijke verantwoordelijkheid had op haar werk. Ze voelde zich verplicht om haar werk op een ordentelijke manier af te ronden alvorens zij het land zou verlaten. Er was in die zin nog enige tijd beschikbaar omdat de werkwijze van MS13 op een stapsgewijze manier gestructureerd is. Een eventueel noodplan hield zij achter de hand doordat zij hun paspoorten reeds had aangevraagd en bekomen. Ze stelt tevens dat ze niet de volledige toekomst van haar dochter wou ontnemen. Ze ging nog naar school en ging op korte termijn haar diploma halen. Wegens de werkwijze van MS13 was hier nog tijd voor en heeft ze dit effectief behaald. Ze stelt dat ze zich in de tussentijd organiseerde tot zij effectief het land zou verlaten. Ze nam mogelijke veiligheidsmaatregelen om in tussentijd het risico en het contact met MS13 zoveel mogelijk te beperken. Haar dochter ging naar school via een privé bus. Ze verhuisden tevens en bleven zo veel als mogelijk binnenhuis. Ze meent dat de situatie veranderde in oktober 2019 nadat haar dochter tweemaal op een rechtstreekse manier werd benaderd door MS13 en de benedeleden informatie aan haar buurvrouw kwamen vragen. Hierdoor boekten zij hun tickets om El Salvador te verlaten. Tot hun vlucht namen zij alle nodige veiligheidsmaatregelen om het contact van MS13 zoveel als mogelijk te beperken. Ze brengt naar voor dat nadat haar dochter haar diploma had gehaald en ze zelf alle mogelijke regelingen had getroffen inzake haar werk, zij effectief El Salvador hebben verlaten.

2.5. De verzoekende partij wil daarnaast ook verwijzen naar haar persoonlijke kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw. Ze verliet El Salvador op 17 januari 2020 met haar dochter. Dit betreft een periode van meer dan drie jaar dat zij niet meer verbleef in haar land van herkomst. Ze is verder ook niet bemiddeld en heeft in België geen inkomen. Ze verblijft daarom in een collectief opvangcentrum. Ze heeft slechts beperkte contacten in El Salvador en geen inkomen of huisvesting terwijl algemene landeninformatie volgens haar zegt dat El Salvador het meest gewelddadige land tegen vrouwen is geworden. Ze vreest dat ze bij een terugkeer dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen genormaliseerd is. Ze verwijst vervolgens naar verschillende nieuwsartikelen die haar stelling moeten onderbouwen. Ze wijst er bovendien op dat ook socio-economische omstandigheden relevant zijn. Ze verwijst hierbij tevens naar artikel 3 van het EVRM.

2.6. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde de betwiste beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen of in subsidiaire orde haar de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omdat ze vreest dat haar dochter gaat verdwijnen of zij en haar dochter zullen vermoord worden door de bende MS13. De verzoekende partij haalt aan dat MS13 betrokken was bij de (i) verdwijning van haar nicht Ad. in maart 2018 en de (ii) moord op haar neef E. op 14 of 15 september 2018. De verzoekende partij haalt aan dat sinds juni 2019 (iii) haar dochter door twee bendeleden van MS13 benaderd werd.

4.2. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt een persoonlijke vrees noch een reëel risico te lopen omwille van het incident met Ad. noch omwille van het incident met E. en niet aannemelijk maakt een gegronde vrees of reëel risico te lopen omwille van de problemen van haar dochter met bendeleden van de MS13.

4.3. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 21 december 2021 vernietigde de Raad deze bestreden beslissing in haar arrest met nummer 265 987. In dit arrest oordeelt de Raad dat het in het kader van een zorgvuldig onderzoek passend is om haar meerderjarige dochter te horen, gelet op het gegeven dat het derde vluchtmotief van de verzoekende partij uitsluitend betrekking heeft op feiten die haar dochter meemaakte en de commissaris-generaal had geoordeeld dat haar verklaringen hieromtrent niet voldoende precies zijn.

4.4. Na voormeld arrest werd de dochter van de verzoekende partij op 2 maart 2023 gehoord door de commissaris-generaal. Haar dochter verklaarde dat de bendeleden haar vragen stelden en haar vertelden dat ze zich het best bij hen kon voegen en dit zich enkele dagen later herhaalde. Hierna verklaart haar dochter niet meer buiten te komen en dat ze haar laatste examens online aflegde. Ze kwam enkel op 30 november nog eens buiten om haar diploma te gaan afhalen. Toen de bendeleden zagen dat ze niet meer buitenkwam vroegen ze meer dan tien keer naar haar bij een buurvrouw.

4.5. Uit de objectieve landeninformatie (zie de weblinks opgenomen in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij, alsook de informatie toegevoegd in het verzoekschrift), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022); UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn

van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR Guidelines, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19- 20).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *“Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs”*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

4.6. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij volgende documenten bij: paspoorten van haar en haar dochter, de geboorteakte van A., een bewijs van het instituut voor gerechtelijke geneeskunde, een nieuwsbericht uit de krant over het incident met E. en het forensisch verslag van de moord op E.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De paspoorten van de verzoekende partij en haar dochter tonen de identiteit aan van deze personen. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

De geboorteakte van A., het bewijs van het instituut voor gerechtelijke geneeskunde, het nieuwsbericht uit de krant over het incident met E. en het forensisch verslag van de moord op E. hebben betrekking op over de verdwijning van Ad. en de moord op E. Deze feiten en gebeurtenissen worden evenmin betwist door de commissaris-generaal. Echter deze gebeurtenissen volstaan op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij te stellen dat zij omwille van deze gebeurtenissen eveneens door bendeleden wordt geviséerd. Aldus wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat: *“Ten eerste moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt een persoonlijke vrees noch een reëel risico te lopen omwille van het incident met [Ad.] noch omwille van het incident met [E.]. Zo deed het incident waarbij [Ad.] ontvoerd werd en verdween zich reeds in maart 2018 voor. Het incident waarbij het lichaam van [E.] werd teruggevonden dateert van september 2018 (CGVS, p. 9 en 10). U woonde op dat moment nog alleen met uw dochter in San Jacinto, waar ook [Ad.] en [E.] woonden (CGVS, p. 4, 9 en 10). U geeft aan dat ze de huizen van uw familie, waaronder dat van u, beide keren in de gaten hielden omdat iedereen van uw familie klacht kon neerleggen of iets kon doen, maar u stelt dat u niet weet welke andere motieven ze nog hadden. U stelt ook dat ze u nooit benaderd hebben en ze enkel in de gaten hielden wie er binnenkwam en buitenging (CGVS, p. 15). Hoewel de verdwijning en de moord ernstige feiten zijn, die hier niet worden*

betwist, moet vastgesteld worden dat u niet kan aantonen persoonlijk geraakt te worden omwille van deze gebeurtenissen. Dat u enkel in de gaten werd gehouden door de bendeleden is namelijk niet afdoende om er een gegronde vrees of een reëel risico aan te koppelen. Bijkomend bent u ook na de moord op [E.] bij uw oma ingetrokken, waar ook de vader van [Ad.] woont, maar u geeft niet aan dat u gedurende die tijd tot aan uw vertrek nog iets heeft meegemaakt dat verband houdt met deze feiten. Hoewel het zowel bij de verdwijning als bij de moord telkens om MS13 ging, geeft u ook niet aan dat de problemen van uw dochter te maken hebben met de gebeurtenissen omtrent [Ad.] en [E.].”

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging en hun reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.7. Na lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Er wordt immers geenszins aannemelijk gemaakt dat verzoeksters dochter door twee bendeleden van MS13 benaderd werd.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het stellen dat haar verklaringen en de verklaringen van haar dochter grotendeels overeenstemmen, de aangehaalde en beperkte tegenstrijdigheden en inconsistenties hieraan geen afbreuk doen en dat haar dochter de tegenstrijdigheden met haar verklaringen opgehelderd heeft tijdens haar getuigenis. De verzoekende partij kan hier echter niet worden gevolgd. De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op kernelementen van de problemen van haar dochter, wat ook de hoofdreden is van het vertrek van de verzoekende partij uit El Salvador. Er kan dus van haar worden verwacht dat ze hierover juiste en eenduidige verklaringen aflegt aangezien het de reden was van haar vlucht uit El Salvador en de reden voor het aanvragen van internationale bescherming in België. Er kan dus van haar worden verwacht dat indien er twijfels waren over de juiste omstandigheden en de details van de problemen van haar dochter, ze haar dochter had gevraagd om deze toe te lichten. Uit de verschillende tegenstrijdigheden in hun verklaringen blijkt dat de verzoekende partij dit heeft nagelaten, wat de ernst van haar vrees ernstig relativeert. Bovendien slaagt haar dochter er niet in het minst in, een geloofwaardige uitleg voor de tegenstellingen in hun verklaringen te geven, in tegenstelling tot haar bewering in het verzoekschrift of doet ze in het verzoekschrift hiertoe enige moeite. De motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, en steun vindt in de verklaringen van de verzoekende partij en haar dochter wanneer die stelt:

“De verklaringen van uw dochter [A.] kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. Vooreerst worden er enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties opgetekend tussen uw verklaringen en die van uw dochter.

Terwijl u immers stelde dat de twee bendeleden uw dochter sinds juni 2019 aan het verleiden waren en haar geregeld dingen toeriepen als ze haar op straat zagen (CGVS, p. 11 en 17-18), stelt uw dochter dat de twee bendeleden haar sinds juni altijd aankeken maar noot iets durfden te zeggen. Gevraagd of kijken het enige was dat ze sinds juni deden en of ze dan nooit iets tegen haar zeiden, herhaalt uw dochter dat ze toen nooit iets tegen haar zeiden (CGVS [A.], p. 4). Pas wanneer zij geconfronteerd wordt met het feit dat u verklaarde dat ze haar dingen toeriepen, stelt ze dat ze haar van ver aanspraken, floten en specifieke dingen als “knapperd” zeiden. Dat dit voor uw dochter “hetzelfde is als naar mij kijken” is niet zeer overtuigend. Bovendien verbaast het dat [A.] dit fluiten en ongepast toeroepen niet spontaan vermeldde, gelet op het feit dat dit wel degelijk een relevant element is in verband met de manier waarop de bendeleden haar lastigvielen (CGVS Andrea, p. 10).

Voorts dient opgemerkt dat u stelde dat [A.] nooit antwoordde als de bendeleden haar in september en oktober aanspraken (CGVS, p. 11 en 19), terwijl [A.] stelt dat zij wel degelijk antwoordde en dat ze dit aan haar familie vertelde, waarop jullie bang werden dat de bendeleden erachter zouden komen dat zij verkeerde antwoorden had gegeven. Wanneer [A.] op uw tegenstrijdige verklaring gewezen wordt, ontkent

zij dit louter en herhaalt ze dat ze het aan u vertelde, waarop u antwoordde dat ze niet te veel toenadering moest zoeken (CGVS [A.], p. 3 en 7). Dit alles impliceert dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat [A.] antwoordde op de vragen van de benedeleden.

Daarnaast blijkt ook uw verklaring dat [A.] tot 15 oktober naar school bleef gaan (CGVS, p. 19) niet te stroken met [A.]'s verklaring dat zij sinds de tweede aanspreking in de eerste dagen van oktober niet meer buiten kwam (CGVS [A.], p. 7). Wanneer [A.] gewezen wordt op het feit dat u stelde dat zij wel nog buitenkwam om enkele examens af te leggen (CGVS, p. 19), verklaart zij dat ze haar examens toen online aflegde (CGVS, p. 7). Het kan niet worden ingezien waarom u dan zou verklaren dat zij wel degelijk tot 15 oktober naar school ging.

Tot slot verklaarde u dat [A.] nog af en toe buiten kwam voor praktische zaken in het gezelschap van haar familieleden (CGVS, p. 20), terwijl [A.] stelde geen enkele keer meer te zijn buitengekomen sinds begin oktober, behalve éénmaal op 30 november om haar diploma af te halen (CGVS [A.], p. 9). Het geheel van bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het feit dat [A.] door benedeleden geviseerd werd.

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u in augustus reeds besloot dat jullie het land zouden verlaten, in oktober de vluchten boekte, maar dan pas in januari vertrok (CGVS, p. 20) omdat [A.]'s schooldiploma nog overhandigd moest worden en omdat jullie nog een laatste kerst met de familie wilden doorbrengen (CGVS [A.], p. 8). Dit staat immers haaks op de vermeende vrees voor het leven van uw dochter [A.]

Bovendien zou verwacht kunnen worden dat, indien de benedeleden werkelijk achter [A.] aan zouden zitten, zij in de maanden tussen oktober en september naar jullie thuis zouden zijn gekomen om achter haar te vragen aangezien ze haar wisten wonen en ze vlakbij rondhingen. Dat de benedeleden in die periode nooit meer kwamen en u nooit aanspraken als u buitenkwam (CGVS [A.], p. 9-10) doet vragen rijzen bij de intentie van de benedeleden om [A.] bij hen in te lijven. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient opnieuw geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de incidenten die [A.] met de twee benedeleden meemaakte."

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift verder verwijst naar haar werk en het studieverloop van haar dochter als reden waarom zij El Salvador niet per direct hebben verlaten, beperkt ze zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Door eenvoudig deze verklaringen te herhalen in het verzoekschrift, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt in een ander daglicht te stellen. Deze wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is, wanneer de commissaris-generaal stelt "Vervolgens is het zeer bevreemdend dat u uw ticket reeds op 5 oktober 2019 kocht, maar uw vlucht pas boekte voor 23 januari 2020. U geeft aan dat dit was omdat uw dochter haar bacheloreaat aan het afmaken was en het belangrijk voor haar was dat ze dit zou afmaken. Ook geeft u aan dat u op uw werk alles moest overdragen en u had berekend dat deze zaken nog moesten gebeuren (CGVS, p. 20). Echter, u gaf eerder al aan dat uw dochter sinds 15 oktober 2019 niet meer naar school is gegaan, wat dan ook haaks staat op uw verklaring dat jullie zo lang in het land bleven voor haar bacheloreaat. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat u zolang nodig had om alles op uw werk over te dragen. Meer zelfs, dat u op 5 oktober 2019 tickets boekte voor een vlucht die pas vertrok op 23 januari 2020 doet dan ook twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven."

Bovenstaande vaststelling dat de verzoekende partij reeds op 5 oktober 2019 tickets kocht voor een vlucht die pas vertrok op 23 januari 2020, doet ook afbreuk aan haar beweringen in het verzoekschrift dat ze deze tickets kocht toen de bende een versnelling hoger schakelde en informatie aan de buurvrouw kwam vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt ze immers dat ze de tickets kocht op 5 oktober 2019 (NPO, p. 20) maar stelt dat deze benedeleden informatie aan de buurvrouw kwamen vragen in het midden of in de derde week van oktober (NPO, p.19-20). Hieruit blijkt dus niet dat de verzoekende partij El Salvador wou verlaten ten gevolge van de inspanningen of verhoogde dreiging van de bende aangezien de tickets reeds gekocht waren vooraleer deze benedeleden hun vermeende druk op de verzoekende partij en haar dochter verhoogden. Bovendien doet het afbreuk aan de door haar aangehaalde vrees dat ze gedurende drie maanden nog aanwezig kon zijn in El Salvador nadat de bendes naar haar en haar dochter gevraagd hadden en ze volgens haar verklaringen haar dochter wilde inlijven en/of vermoorden. Daarenboven kan er ook niet aan worden voorbijgegaan dat de paspoorten van de verzoekende partij en haar dochter reeds op 12 augustus 2019 afgeleverd werden, maar dat ze pas op 5 oktober 2019 een vlucht boekten om op 23 januari 2020 uit El Salvador te vertrekken. Deze handelswijze van de verzoekende partij doet verder afbreuk aan de voorgehouden vrees.

Bovendien weet de verzoekende partij maar weinig te vertellen over de informatie die de benedeleden aan haar buurvrouw kwamen vragen. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat: *“Zo zegt u dat ze bij een buurvrouw, die een winkel heeft naast het huis van uw familie, langsgingen en haar vroegen of ze uw dochter had gezien, of ze wist wat er gebeurd was en waarom ze uw dochter niet meer zagen. Ook vroegen ze het nummer van uw dochter (CGVS, p. 19). U weet ook niet meer precies wanneer ze langskwamen bij de buurvrouw, maar zegt dat dit half oktober of de derde week moet geweest zijn omdat uw dochter toen niet langer ging studeren (CGVS, p. 20). Op de vraag wat de vrouw antwoordde, zegt u enkel dat ze zei dat ze het niet wist (CGVS, p. 20). Opnieuw blijft u zeer kort in uw verklaringen.”*

Tot slot worden in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat: *“Daarnaast geeft u nergens aan dat uw dochter de benedeleden nog zag voor jullie vertrek. Wel zegt u dat de benedeleden ongeveer midden oktober aan uw buurvrouw kwamen vragen of ze wist waar uw dochter was en of ze het telefoonnummer had van uw dochter, waarop uw buurvrouw geantwoord heeft dat ze het niet wist (CGVS, p. 19). Hierna heeft u tot aan uw vertrek op 17 januari 2020 niets meer van de benedeleden gehoord. Aangezien jullie tegenover de appartementen woonden waar de benedeleden steeds zaten en uw dochter wel degelijk nog buitenkwam voor formaliteiten, blijkt dan ook niet dat de benedeleden nog naar uw dochter op zoek waren. U geeft zelfs aan dat u deze benedeleden nooit gezien heeft, wat doet twifelen aan de mate van de aanwezigheid van de twee benedeleden in de wijk. U geeft aan dat u ze nooit gezien heeft omdat u er om bepaalde redenen nooit was (CGVS, p. 18), wat weinig overtuigend overkomt. Dat u van juni 2019 tot aan uw vertrek in januari 2020 op geen enkel moment de twee benedeleden heeft gezien, terwijl deze volgens u op de trappen van de appartementsgebouwen voor jullie huis zaten, doet dan ook de wenkbrouwen fronsen. U zegt bijkomend ook nog dat uw familie na de gebeurtenis met [E.] zeer makkelijk te herkennen was in San Jacinto (CGVS, p. 10), wat erop wijst dat indien de bende dit zou willen ze wel degelijk u of uw dochter zouden kunnen benaderen. Dat de benedeleden in al die tijd dat jullie nog op hetzelfde adres bleven wonen enkel bij een buurvrouw informatie over uw dochter vroegen, enkele weken na de laatste benadering, maar er verder niets gebeurde in deze maanden doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

In navolging van de commissaris-generaal kan dus niet anders dan te worden geoordeeld dat de verzoekende partij, ook na de getuigenis van haar dochter, niet aannemelijk maakt dat ze een gegronde vrees heeft voor vervolging of een ernstig risico loopt op ernstige schade wegens de problemen van haar dochter met de bende MS13. Nu is vastgesteld dat ze niet aannemelijk maakt dat haar dochter problemen had met deze bende, is het verder niet relevant om de invloed van de problemen van Ad. en E., die niet worden betwist, op de problemen van haar dochter en de reden van haar vlucht uit El Salvador te beoordelen.

Voorts blijkt uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Hoewel uit de landeninformatie kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan niet blijken dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als vrouw en alleenstaande vrouw dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoekster om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. Dit wordt tevens bevestigd in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van UNHCR van 15 maart 2016 waarin staat te lezen: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds”* (p. 38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. De vrees van verzoekende partij moet bijgevolg geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, slaagt verzoekende partij er evenwel niet in zulk risico te concretiseren dan wel aannemelijk maken.

Verder merkt de commissaris-generaal nog pertinent op als volgt:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen. Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De verzoekende partij brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

5.1. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal (zie onder meer de COI Focus “*Salvador. Situation Sécuritaire*” van 4 juli 2022) en de verzoekende partij ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan

uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekende partij haar geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS